

KODEKS UCZNIA

Wymienione poniżej osoby przyczyniły się do opracowania niniejszego projektu KODEKSU UCZNIA w latach 2005 – 2007.

Maciej Płażyński - wicemarszałek Senatu RP, Antoni Szymański – senator, przewodniczący senackiej Komisji Rodziny i Polityki Społecznej, **poseł Jan Kulas**, Katarzyna Hall – wiceprezydent Gdańska, obecnie minister edukacji, Wojciech Książek – przew. RS OiW NSZZ „S”, b. wiceminister edukacji, Jerzy Ochotny – pomorski kurator oświaty, Irena Pancer – pomorski kurator oświaty, Adam Krawiec – pomorski kurator Oświaty, dr Anna Lis – pomorski wicekurator oświaty, Waldemar Nocny – wiceprezydent Gdańska, Ewa Łowkiel – wiceprezydent Gdyni, Janusz Wróbel – burmistrz Pruszcza Gdańskiego, Wademar Jaroszewicz – czł. Prezyd. Zarz. Gł. „Civitas Christiana”, Elżbieta Lamparska – wicedyrektor Dep. Edukacji Urzędu Marszałkowskiego Woj. Pomorskiego, Piotr Gierszewski – gdański radny, przew. Gdańskiej Komisji Edukacji, dr Jerzy Wiśniewski - dyr. Wydz. Diagnoz i Analiz Edukacji kuratorium oświaty w Gdańsku, prof. Jan Godlewski - dziekan Wydziału Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej Politechniki Gdańskiej, b. prorektor tej uczelni, prof. Kazimierz Nowosielski - pisarz, historyk literatury na Uniwersytecie Gdańskim, prof. Roman Doktor - prorektor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, Bożena Brauer – przew. K. M. P. O i W NSZZ „S” w Gdańsku, Iwona Michowska – st. wizytator b. dyr. Wydz. Kształcenia Podstawowego Kuratorium Pomorskiego, Lucyna Maculewicz – dyr. Wydz. Edukacji Pozaszk. i Specjalnej Kuratorium Pomorskiego, Mariola Pałka - Pilecka - dyrektor Szkół Katolickich im. Jana Pawła II w Pruszczu Gdańskim, dr Maciej Żakiewicz - historyk, dr Marek Golemski – sekretarz OEN.

**OGÓLNOPOLSKI OŚRODEK EDUKACJI NARODOWEJ
KS „CIVITAS CHRISTIANA”
GDAŃSK 2007**

Niniejszy projekt „Kodeksu ucznia” powstał pod kierownictwem dra Ferdynada Froissart - wicekuratora gdańskiej oświaty w latach 1990-1996 przy, trwającej ok. dwa lata, współpracy aktualnie urzędujących kuratorów pomorskich, dyrektorów Kuratorium Pomorskiego, wiceprezydentów Gdańska i Gdyni, wicedyrektora Departamentu Edukacji Urzędu Marszałkowskiego Województwa Pomorskiego, przewodniczącego gdańskiej Komisji Edukacji, przewodniczącego R.S. O i W NSZZ „Solidarność”, przewodniczącej MK NSZZ „Solidarność”, dyrektorów szkół, nauczycieli, członka Prezydium Zarządu Głównego Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana”, członka Zarządu Głównego tegoż Stowarzyszenia, a także z udziałem prof. UG Kazimierza Nowosielskiego i prof. PG, byłego prorektora, obecnego dziekana - Jana Godlewskiego. Za kryterium współpracy przyjęto czynny udział w spotkaniach Ośrodka oraz pisemne opinie na temat powstającego opracowania.

Uzasadnienie inicjatywy

W edukacji szkolnej - niezwykle ważnej, a zarazem skomplikowanej i misternej sferze aktywności ludzkiej - biorą udział trzy podmioty: uczniowie, nauczyciele i rodzice, a w sytuacjach szczególnych dochodzi również do głosu środowisko lokalne, a nawet całe społeczeństwo.

Obecna praktyka dowodzi, że w dyskusjach nad wychowaniem dominuje oddziałujący destrukcyjnie na pracę szkoły - mający najczęściej na uwadze własny interes wypowiadającego się - populizm. Dzieje się tak dlatego, ponieważ w procesie wychowawczym brakuje obowiązujących w całej Polsce wspólnych zasad postępowania, szczególnie w sytuacjach trudnych pod względem wychowawczym – „Kodeksu ucznia”. Czy można sobie wyobrazić korzystanie z sieci dróg, szczególnie w dużych aglomeracjach miejskich, bez obowiązującego w całym kraju „Kodeksu drogowego”? Podobnie nie sposób wyobrazić sobie prawidłowej edukacji w szkołach bez wysokiej rangi zespołu przepisów, pozwalających na wyegzekwowanie założeń procesu wychowawczego. W niektórych placówkach „Kodeks ucznia” obowiązuje, lecz sam fakt, że może on istnieć lub nie mówi sam za siebie. O prawach i obowiązkach, nagrodach i karach mówi się w opracowanych w danej szkole - a więc niskiej rangi - statutach bądź regulaminach szkolnych. Jeśli się do tego doda dowolną interpretację owych zapisów, to widać jak na dłoni brak wyrazistych zasad postępowania, dających na przykład wiedzę o skutkach kolejnych powtórzeń łamania dyscypliny szkolnej (tym samym postępkiem) z nieuchronnym bolesnym finałem w tle. A tylko taka świadomość mogłaby skutecznie zahamować zapędy wielu uczniów, którzy swoim zachowaniem celowo doprowadzają do utarczek z gronem pedagogicznym. Z ich punktu widzenia to się po prostu opłaca – dolegliwości są niewielkie, a popularność w społeczności szkolnej (niestety sposób jej zdobywania ma w tym przypadku drugorzędne znaczenie) – zwykle na miarę oczekiwań.

W odpowiedzi na ten stan rzeczy w proponowanym „Kodeksie ucznia” kluczową rolę powinna odegrać pozbawiona zawilosci i w końcowej fazie spójna ze sferą oddziaływań sądów rodzinnych w sprawach nieletnich oraz kompetentnych organów policji „Procedura postępowania w przypadkach szczególnie nagannego zachowania uczniów”. W tym kontekście oczekuje się szczególnie korzystnych efektów wychowawczych wśród sporej części uczniów podatnych na naśladowanie złych przykładów płynących ze strony kolegów,

których spotkało nieszczęście wyrastania w zdemoralizowanych rodzinach, w kontakcie ze światem przestępczym.

Tak sformułowany „Kodeks ucznia” umożliwiłby również przeprowadzanie przez osoby zainteresowane analiz merytorycznych podstaw decyzji przyznawania nagród czy nakładania kar, pozwalając na zagwarantowanie - ważnego w tym projekcie - poczucia sprawiedliwości w ocenie konkretnego przewinienia. Wprowadzony „Kodeks...” wymusiłby także porównywalne oceny zachowań uczniów w całym kraju, a dyrektorzy i kadra pedagogiczna, mogąc skuteczniej bronić się przed nie merytorycznymi zarzutami, mogłaby znacznie odważniej diagnozować sytuacje wychowawcze.

Rolę tego dzieła można podkreślić nawiązując do znanego powiedzenia starożytnego filozofa greckiego Pitagorasa „Dajcie mi punkt oparcia, a poruszę Ziemię”. Jeżeli za Ziemię uznać proces wychowawczy, za siłę - sztukę pedagogiczną, to w skutecznym wychowywaniu młodego będzie wreszcie będzie można oprzeć się na ... „**Kodeksie ucznia**”.

W szkołach całego kraju obowiązywałoby ok. 30% poszerzenie „Kodeksu ucznia”. uwzględniające specyfikę danej placówki oświatowej.

W trakcie procesu legislacyjnego zostanie skierowana prośba do właściwych przedstawicieli sądów rodzinnych w sprawach nieletnich oraz kompetentnych organów policji o dodanie kolejnych punktów w rozdziale „Procedura postępowania w przypadkach szczególnie nagannego zachowania uczniów” sformułowanych w duchu wprowadzonej procedury .

Podstawa prawna

1. Ustawa o systemie oświaty z dnia 7 września 1991 r. - tekst jednolity. Dz. U. z 1996 r. Nr 67, poz. 329 z późniejszymi zmianami. Preambuła do tej ustawy zawiera odniesienie do Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz do Konwencji o Prawach Dziecka. Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624 oraz z 2002 r. Nr 10, poz. 96).
2. Konwencja o Prawach Dziecka przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r. (Dz. U. z 1991 r. Nr 120, poz. 526 oraz z 2000 r. Nr 2 poz. 11 i 12)."
3. Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 stycznia 2002r. zmieniające rozporządzenie w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół. (Dz. U. z 2002r. Nr 10, poz. 96)
4. Ustawa z 1964 r. Kodeks Rodzinny i Opiekuńczy.
5. Rozporządzenie MEN i S w sprawie szczegółowych form działalności wychowawczej i zapobiegawczej wśród dzieci i młodzieży zagrożonych uzależnieniem.
6. Ustawa z 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich.
7. Zarządzenie nr 590 z 2003 r. KGP w sprawie form i metod zwalczania i zapobiegania demoralizacji i przestępczości nieletnich.

Preambula

Uczeń jako osoba ma prawo do poznawania prawdy i dojrzewania w miłości, dlatego najważniejszym celem oddziaływań kadry pedagogicznej powinno być wspomaganie go w procesie takiego zakorzeniania w rzeczywistości, by obejmowało możliwie wszystkie jej wymiary.

Szkola wychowuje uczniów w duchu patriotycznym, zgodnie z przekonaniem i wartościami respektowanymi przez ich rodziców, którzy mają obowiązek dokonania świadomego wyboru drogi edukacyjnej, jaką ich dzieci powinny podążać. Kształtowanie postaw patriotycznych powinno polegać na przekształcaniu myślenia i działania w taki sposób, aby współczesny Polak, będąc jednocześnie aktywnym Europejczykiem, budował pozytywny wizerunek i autorytet swojego kraju wśród innych państw europejskich.

Do głównych zadań szkoły należy rozwijanie zdolności intelektualnych, twórczych i estetycznych, ale także właściwe kształtowanie osądu, woli, uczuciowości i ducha braterstwa prowadzącego do wzajemnego zrozumienia oraz umacnianie poczucia wartości ucznia.

W wychowaniu za punkt wyjścia należy uznać wyrobienie w wychowankach przekonania o fundamentalnej potrzebie kierowania się - w samodzielnym postępowaniu - wartościami moralnymi, stanowiącymi wspólne dobro ludzkości. Powinna obowiązywać relacja „mistrz – uczeń”, a więc sytuacja funkcjonowania nauczyciela, postępującego zgodnie z kodeksem etycznym, w roli wzoru osobowego i wychowanka w roli osoby naśladowanej go. Przy okazji warto wspomnieć, że w naszym kraju nie obowiązuje również jednolity Kodeks etyczny nauczyciela. Opracowane we własnym zakresie tego typu Kodeksy spotykamy w polskich szkołach niezwykle rzadko.

Jan Paweł II naucza, szkoła „...mocą swego posłannictwa kształtuje (...) władze umysłowe, rozwija zdolność wydawania prawidłowych sądów, wprowadza w dziedzictwo kultury wytworzonej przez przeszłe pokolenia, kształci zmysł wartości, przygotowuje do życia zawodowego, sprzyja dyspozycjom do wzajemnego zrozumienia się, stwarzając przyjazne współżycie wśród wychowanków różniących się charakterem czy pochodzeniem”. (Przemówienie do katechetów, nauczycieli i uczniów. Włocławek, 6 czerwca 1991). A wcześniej w innym miejscu podkreśla, że proces wychowawczy „... musi prowadzić do uczenia, jak prawdę odróżnić od fałszu, sprawiedliwe od tego, co niesprawiedliwe, moralne od tego, co niemoralne, to, co podnosi człowieka, od tego, co nim manipuluje”. (Spotkanie z nauczycielami i wychowawcami. Nikaragua, 4 marca 1983)

Wychowanie nie powinno zatem zawierać elementów urabiania wychowanka według jakiegoś konkretnego narzuconego wzoru, ale pomagać w tym, by stawał się człowiekiem coraz lepszym, bardziej dojrzałym i życzliwym, a jednocześnie twórczym.

Wychowawca wie, że w człowieku zagrożone jest to, co dobre i szlachetne. Nie unika więc poważnych rozmów o miłości, prawdzie i odpowiedzialności, a podczas analizy odmiennych postaw i różnych systemów wartości, nie ucieka w subiektywizm sugerujący wychowankom, że każdy sposób postępowania jest jednakowo dobry.

Stawanie się coraz bardziej dojrzałym polega na rozwoju samodzielności myślenia, samoświadomości i miłości do innych.

Przyjęcie jako celu dążenia do wartości podstawowych, takich jak prawda, dobro i piękno w procesie dydaktycznym – rozumianym jako kształcenie i wychowanie – pozwala kształtować w sobie postawę kontemplacji i zachwytu; uczyć się porozumiewania z ludźmi, obdarzania ich szacunkiem i wdzięcznością, starać się być pożytecznym dla bliskich, dla społeczeństwa, dla Ojczyzny.

Prawa ucznia

1. Prawo do właściwie zorganizowanego procesu kształcenia, zgodnie z zasadami pracy umysłowej.
2. Prawo do znajomości programów nauczania z poszczególnych przedmiotów i plan pracy wychowawczej szkoły na dany rok, w którego tworzeniu uczeń może mieć udział.
3. Prawo do znajomości Statutu szkoły oraz innych obowiązujących dokumentów wewnątrz szkolnych dotyczących procesu dydaktyczno – wychowawczego, m.in. takich jak: regulaminy, wymagania edukacyjne i wychowawcze czy system oceniania.
4. Prawo do oczekiwania życzliwego, merytorycznego podejścia do sygnalizowanych problemów natury poznawczo – wychowawczej lub zdrowotnej od nauczycieli uczących przedmiotów, wychowawcy, pedagoga/psychologa, pracownika służby zdrowia oraz dyrektora szkoły.
5. Prawo do zapewnienia przez szkołę nietykalności osobistej, poszanowania swojej godności, a w szczególności do przyjaznego, podmiotowego traktowania przez otoczenie.
6. Prawo do swobodnego wygłaszania swoich myśli i przekonań, jeśli nie naruszają one dobra osobistego innych osób.
7. Prawo do korzystania ze zbiorów biblioteki i czytelni szkolnej oraz do rozwijania swoich zainteresowań, zdolności i talentów w ramach prezentowanej przez szkołę oferty.
8. Prawo do wpływania na życie szkoły poprzez uczestnictwo w pracach Samorządu Uczniowskiego oraz zgłaszania własnych przemyślanych inicjatyw.
9. Prawo do uczestnictwa w organizowanych przez szkołę wycieczkach i imprezach.
10. Prawo do korzystania – w ramach przepisów - ze stypendiów, zapomóg losowych oraz innego rodzaju pomocy materialnej.
11. Prawo do odwoływania się od decyzji naruszających prawa ucznia do dyrektora szkoły.

Obowiązki ucznia

Obowiązek systematycznego i aktywnego uczestniczenia w zajęciach lekcyjnych.

1. Obowiązek rzetelnej pracy nad poszerzaniem swej wiedzy i umiejętności wypełniany zgodnie z wewnętrznym regulaminem szkolnym, obejmującym m. in. takie zagadnienia, jak: egzekwowanie wiedzy, frekwencję, zasady kontaktowania się w tych kwestiach z nauczycielami itp.
2. Obowiązek podporządkowywania się zarządzeniom Dyrektora szkoły, Rady Pedagogicznej i zaleceniom Samorządu Uczniowskiego.
3. Obowiązek dbałości o swoje zdrowie, higienę osobistą, bezpieczeństwo własne i kolegów, nie ulegania nałogom i przekonywania innych o ich szkodliwości, a w

szczegółności przeciwstawiania się przejawom agresji i przemocy oraz wszelkim zachowaniom wulgarnym.

4. Obowiązek okazywania szacunku nauczycielom i innym pracownikom szkoły.
5. Obowiązek noszenia w czasie zajęć szkolnych schludnego, estetycznego ubioru, a podczas uroczystości stroju galowego.
6. Obowiązek dbałości o estetykę i ład w szkole i terenie przyszkolnym.
7. Obowiązek dbałości o honor Szkoły i współtworzenia jej dobrego wizerunku.
8. Obowiązek szanowania symboli państwowych (godło, flaga, hymn), szkolnych (sztandaru szkoły) i religijnych.
9. Obowiązek szanowania poglądów i przekonań innych, ich godności osobistej oraz wykazywania wrażliwości i otwartości na konieczność niesienia wszelkiej pomocy swoim kolegom.
10. Obowiązek dbałości o dobrą atmosferę w klasie i szkole oraz wywiązywania się z nałożonych przez szkołę zadań.
11. Obowiązek dbałości o mienie szkolne i przeciwdziałanie wszelkim przejawom dewastacji.

Nagrody

1. Ustalanie sposobu nagradzania na poziomie klasy – w gestii szkoły.
2. Pochwała Dyrektora Szkoły.
3. Świadectwo z wyróżnieniem
4. List gratulacyjny dla Rodziców.
5. Tytuł Najlepszego Maturzysty Roku, . Najlepszego Gimnazjalisty Roku, Najlepszego Absolwenta Szkoły Podstawowej, Najzdolniejszego Ucznia Szkoły, Najlepszego Sportowca Szkoły, Za Szczególną Aktywność w Życiu Szkoły – z podaniem uzasadnienia.

O przyznanych nagrodach szkoła informuje rodziców lub opiekunów prawnych ucznia. Tryb i zasady przyznawania nagród określa Statut Szkoły i stosowne regulaminy zatwierdzone przez Radę Pedagogiczną i Radę Rodziców /Radę Szkoły.

Kary

1. Upomnienie ustne Wychowawcy wobec klasy.
2. Upomnienie Wychowawcy z wpisem do dziennika.
3. Upomnienie ustne Dyrektora szkoły.
4. Upomnienie Dyrektora sporządzone na piśmie.
5. Nagana Dyrektora szkoły.
6. Skierowanie sprawy do sądu rodzinnego lub na policję do specjalisty do spraw nieletnich.

O zastosowanych karach szkoła informuje rodziców lub opiekunów prawnych ucznia.

Tryb, zasady i procedury (poza procedurami zamieszczonymi w niniejszym Kodeksie) stosowania kar określa Statut Szkoły i stosowne regulaminy zatwierdzone przez Radę Pedagogiczną i Radę Rodziców /Radę Szkoły.

Uczeń ma prawo odwołania się w sprawie udzielanej kary do Dyrektora, a w przypadku kar nałożonych przez Dyrektora, za pośrednictwem rodziców – do organu nadzorującego szkołę.

Procedura postępowania w przypadkach szczególnie nagannego zachowania uczniów, tj.:

(Wobec uczniów nie objętych tą procedurą oddziaływania wychowawcze przebiegają tak samo jak przed wprowadzeniem,, KODEKSU UCZNIA”.)

- uchylania się od obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki,
 - agresji psychicznej lub fizycznej wobec kolegów, pracowników szkoły,
 - posiadania, palenia na terenie szkoły tytoniu,
 - posiadania, spożywania na terenie szkoły alkoholu,
 - posiadania, brania na terenie szkoły narkotyków, także innych środków odurzających.
1. Wychowawca po wnikliwym przeanalizowaniu zachowania ucznia podejmuje decyzję o rozpoczęciu **Procedury**. Następnie w porozumieniu z dyrektorem szkoły przeprowadza z uczniem rozmowę ostrzegawczą i **stosuje karę upomnienia ustnego wobec klasy**.
 2. W przypadku powtórzenia się tego samego wykroczenia wychowawca nakłada **karę upomnienia z wpisem do dziennika lekcyjnego**.
 3. Gdy będzie miało miejsce następne identyczne negatywne zachowanie, wychowawca zaprasza rodziców do szkoły i w obecności ucznia przeprowadza rozmowę **przypominając** (procedura jest stronom znana) **o skutkach dalszego opierania się oddziaływaniom wychowawczym szkoły**. Ze spotkania sporządza notatkę służbową i przechowuje ją w specjalnie założonej w tym celu teczce z dokumentacją dotyczącą tej sprawy.
- Od tego momentu w odpowiedzi na kolejne, powtarzające się podobne wykroczenia, będą podejmowane działania przedstawione poniżej.
4. Wychowawca powiadamia dyrektora szkoły, który **wymierza uczniowi karę ustnego upomnienia**. Następnie **powiadamia o tym fakcie** rodziców, których zaprasza ponownie do szkoły i **sporządza pisemną umowę (kontrakt) nakładającą konkretne zadanie na ucznia i rodziców oraz określa terminy ich realizacji**.
 5. Wychowawca w **obecności dyrektora szkoły powiadamia zaproszonych na tę okoliczność rodziców, o braku oczekiwanych korzystnych zmian w zachowaniu ucznia**. **Pedagog / psycholog szkolny, na piśmie deklaruje profesjonalną pomoc w rozwiązaniu nabrzmiałego problemu, wskazuje rodzicom skuteczniejsze metody wychowawcze oraz oferuje ośrodki specjalizujące się w różnych formach niesienia pomocy** zapewniając o gotowości pośredniczenia w skontaktowaniu się z nimi.
 6. Dyrektor w obecności wychowawcy i pedagoga / psychologa szkolnego **przeprowadza protokolowaną rozmowę z rodzicami** przypominając o konsekwencjach w przypadku

kolejnego wykroczenia o tym samym charakterze. **Dyrektor stosuje karę upomnienia sporządzoną na piśmie.**

7. Dyrektor **udziela pisemnej nagany**, informując o ewentualnym kolejnym kroku w przypadku utrzymywania się tego stanu rzeczy.
8. O zaistniałej sytuacji szkoła **powiadamia sąd rodzinny lub policję** w osobie specjalisty ds. nieletnich przekazując szczegółową dokumentację oddziaływań pedagogicznych prowadzoną przez wychowawcę.. Dalszy tok postępowania będzie leżał w kompetencji tych instytucji zgodnie z warunkami określonymi w ustawie z dnia 26 października 1982 r. O postępowaniu w sprawach nieletnich.

Uwaga:

Nie stawienie się rodziców w szkole na wystosowane do nich wezwanie będzie traktowane jako odmowa współpracy z kadrami pedagogicznymi, co spowoduje przejście do następnego, przewidzianego procedurą etapu.

Wdrażanie procedury

Uchylenie się od obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki, zachowania agresywne oraz posiadanie bądź palenie tytoniu na terenie szkoły będą podlegały Procedurze od pierwszego etapu.

1. Posiadanie alkoholu na terenie szkoły bądź przebywanie pod jego wpływem powoduje wdrożenie działań proceduralnych od etapu trzeciego.
2. Posiadanie narkotyków lub innych środków odurzających na terenie szkoły bądź przebywanie pod ich wpływem powoduje wdrożenie działań proceduralnych od etapu czwartego..
3. Dyrektor szkoły i Rada pedagogiczna, w przypadkach szczególnie drastycznych, mogą w drodze specjalnej decyzji spowodować wdrażanie Procedury od wyższych etapów z ostatnim włącznie.

Postanowienia ogólne

1. Kodeks ucznia ma pełnić rolę zestawu „znaków drogowych” zabezpieczających prawidłowy przebieg procesu dydaktycznego, ze szczególnym uwzględnieniem jego części dotyczącej wychowania.
2. Sformułowane Prawa i Obowiązki Ucznia, Nagrody i Kary będą poszerzone granicach 30%, tj. o treści dotyczące szeroko pojętej specyfiki danej szkoły. Oczekuje się również wprowadzenia własnej procedury postępowania wobec ofiary przemocy w szkole.
3. Zastosowanie jednej, uniwersalnej „Procedury postępowania w przypadkach szczególnie nagannego zachowania uczniów” wynika z dążenia do uzyskania maksymalnej przejrzystości tego procesu bardzo silnie akcentującego - wobec ucznia objętego specjalnym oddziaływaniem wychowawczym - istnienie nieuchronności coraz

dotkliwszych sankcji w przypadku braku oczekiwanych korzystnych efektów oddziaływań pedagogicznych na poszczególnych etapach. System ten ma przede wszystkim zniechęcać do zabawy w „kotka i myszkę” świadczącej o bezradności podmiotów wychowujących.

4. Zaproponowana „procedura specjalna” ma pomagać gronu pedagogicznemu w trudnych sytuacjach wychowawczych, zarówno w trakcie ich występowania jak i podczas analizowania, czy nie można by danemu zdarzeniu zapobiec. Dając więc nauczycielowi realne narzędzie do skutecznego przeciwdziałania permanentnemu łamaniu dyscypliny przez uczniów „odpornych” na normalne metody wychowawcze, nakłada się jednocześnie obowiązek wprowadzenia omawianej procedury w odpowiednim momencie.
5. System pracy szkół w sferach nie kolidujących z „Kodeksem ucznia” pozostaje bez zmian.

Opracował:
przewodniczący Ośrodka
Edukacji Narodowej
KS „Civitas Christiana”.
dr Ferdinand Froissart

KODEKS UCZNIA WPROWADZI NOWE ROZWIĄZANIE W PROCESIE EDUKACYJNYM SZKOŁY, POLEGAJĄCE NA TYM, ŻE:

1. Kodeks ucznia będzie obowiązywał w całym kraju w warstwie podstawowej obejmującej 70% całości. Dopełnieniem całości będą stanowiły regulacje dotyczące specyfiki danej placówki szkolnej.
2. Uniwersalna procedura sprostą każdej trudnej sytuacji wychowawczej. Jej spójność i przejrzystość pozwoli przewidzieć kolejne, nieuchronne, coraz bardziej dolegliwe sankcje wobec „odpornych” uczniów. W metody wychowawcze Kodeks ucznia nie ingeruje.
3. Spowoduje, że cały kunszt pedagogiczny, który kieruje się własnymi prawami i na który „Kodeks ucznia” nie ma wpływu, zostanie wyposażony w porządkujące, bardzo potrzebne „znaki drogowe”. Będą one dawały oparcie merytoryczne podmiotom wychowującym(nauczycielom i rodzicom) jednocześnie mobilizując je i zwiększając ich odpowiedzialność w procesie wychowania w szkole.